

breas Navn, ikke har lang Tid tilbage at leve i; thi om saa Dage træde de italienske Kamre sammen, og der forestaaer det da en varm Dyst. Men selv om det skulde træde tilbage, vil det indtage en varig Plads i Italiens nyere Historie, da de Uger, i hvilke det har bestaaet, have været rigere paa Begivenheder og Hæder, end der ofte rummes i Aar. Da Menabrea den 28de October traadte til Koret, stod Italien imellem Revolutionens Trudsel paa den ene Side og Frankrigs Fordringer paa den anden Side, og ethvert Skridt, der gjordes, kunde have Mebnefangre Følger. Den Opgave, som skulde løses, bestod i, at Victor Emmanuel hverken nødsagedes til at bryde med sit Folk eller med Frankrig, og dette Maal er blevet fuldstændigt naaet ved Menabreas Bestræbelser. Han overtog Magten under Omstændigheder, som paadroge ham stærk Mistanke for at være indsat ved fremmed Indflydelse, og dog lykkedes det ham at dæmpe Bevægelsen i Anledning af Ministerkabinetet, uden at der udgødes Blod. Hele Italien kom i den største Bevægelse ved Efterretningen om Garibaldis Nederlag ved Mentana, og alligevel saae han sig istand til at hævde Regeringens Myndighed uden Beleiringstilstand og andre overordentlige Foranstaltninger; kun ganske undtagelsesviis maatte Militaeret stride ind imod det lidenskabelige Folk, men Nationalgarden gik i Spidsen, og aldrig er der under saa bevægede Forhold foresaldet saa lidet blodige Sammenstød, ja, der var egentlig slet ikke Tale om nogen Kamp. En væsentlig Marsag her til maa ganske vist søges i den store og velfortjente Tilkid, som Victor Emmanuel nyder hos sit Folk; men uden den Holdning, som Menabrea indtog, vilde selv dette Tilkidsforhold være blevet brudt. Det nye Ministeriums Bestræbelser gik stadigt ud paa at overbevise Folket om, at der ikke var Tale om nogen Reaction, men at det fulgte en national Politik og ikke vilde opgive nogen af Italiens berettigede Fordringer. Den Proclamation, som Victor Emmanuel udstedte, da Menabrea havde dannet sit Ministerium, misbilligede vel Garibaldis Indfald i Kirkestaten, fordi det var Kongens faste Beslutning at opretholde Alliancen med Frankrig, men forkyndte paa den anden Side en national Løsning af det romerske Spørgsmaal i Forbindelse med Italiens Allierede, idet der kun taltes om Opretholdelsen af Paven aandelige Magt. Da de franske Tropper vare gaaede i Land i Civita Vecchia, gav Menabrea den italienske Hær Befaling til at rykke ind i Kirkestaten, og han forsvarede dette Skridt i et Circulaire, hvori det hed, at Italien maatte stille sig paa fuldkommen lige Fod med Frankrig. Da han igjen trak Tropperne bort, skete det paa den udtrykkelige Betingelse, at Frankrig forpligtede sig til hurtigt at kalde Expeditionscorpsen hjem. Endelig har han i et Circulaire af 9de November udtalt, at Septembertractatens Hensigt er bleven fuldstændigt forfælet, at Paven værdsløse Regering, som kun kan opretholdes ved en Hær af fremmede Leietropper, er en Umulighed, og at Pavedømmet maa befries fra de politiske Lidenskabers Indflydelse, naar det skal opfylde sit Niemed. Det var denne Holdning og disse Udtalelser, som bevirkede, at Italien frelstes fra revolutionaire Rystelser i et Dieblit, da der stod et af de voldsomste Lidenskabers bevæget Folk og et upopulært Ministerium overfor hinanden. Menabrea har optaget det Program, som endnu led fra Cavour's Væber i Dødsdieblittet: „En fri Kirke i en fri Stat“, og har han end ikke ligefrem vedkjendt sig den berømte Parlamentsbeslutning af 27de Marts 1861, hvorved Rom erklæredes for Italiens Hovedstad, saa har han dog tydeligt givet at forstaae i det sidstnævnte Circulaire, at det er den Løsning, for hvilken han vil tage Ordet, naar der skal forhandles om en endelig Afgjørelse af det romerske Spørgsmaal.

Det er en Selvfølge, at de Domme, der ere bleve fældede over General Menabrea som Conseilspræsident, gaae meget vidt fra hverandre. Den franske Regering har i den officielle Beretning, som den har tilfattet Kamrene om de italienske Forvillinger, rost ham for „Hastighed og Patriotisme“; i de garibaldiske Blade kaldes han afværende Napoleon III's Hund eller Slave og en Landsforræder. „Revue des deux mondes“, der staar imellem begge de modsatte Poler, da det i lige høj Grad misbilliger Garibaldis Indfald i Kirkestaten og Frankrigs Intervention, udtaler sig paa følgende Maade: „Det var en Lykke, at en saa indsigtsfuld Mand som General Menabrea viste sig villig til at danne et Ministerium og løse sin Opgave. Saa snart han havde overtaget Regeringen, fik de offentlige Anliggender i Italien atter et sammeligt Udseende.“

Keiser Maximilians Sig i Queretaro.

(Meddeelt af Carl Hohlenberg.)

... Efter den allerede saa meget omtalte Ildgjerning i Queretaro bleve Miramons og Mejias Begæber sieblikkeligt overgivne til deres Familier for at begraves; Keiser Maximilians blev derimod atter taget i Forvaring for at balmere. Man havde ventet, at Liget derefter strax vilde blive udleveret til den østerrigske eller preussiske Consul, men som bekjendt have alle Forsøg, endog saa Admiral Tegethoffs, der

særligt blev udsendt af den keiserlige Familie i dette Niemed, hidtil været frugtesløse. Jeg kan ikke undlade at meddele Læserne nedenstaaende Bidrag til det ædle megifantse Folks Charakteristik. En Correspondent til et Blad i New York giver følgende Beretning om, hvorledes der for Dieblittet gjøres Brug af den afdøde Keisers Levninger i Queretaro:

„For min Afreise fra Byen Mexico“ skriver han, „blev det mig fortalt, at den afdøde Keisers Sig var affendt herfra (Queretaro) og under sikker Bevogtning var paa Veien til Vera Cruz. Man kan derfor tænke sig min Forbauselse, da jeg imorges blev spurgt om jeg kunde have Lygt til at see Liget. Jeg formaar ikke at finde Ord stærke nok til at udtrykke min Rædsel, Foragt og Væmmelse over hvad jeg idag har været Vidne til i denne By, der nu er vidtberømt som Stedet for Maximilians og hans Generals Mars. Jeg vil ikke kunne finde Ord til at give Læseren et fuldstændigt Indtryk af hvad jeg vilde ønske at kunne meddele hele den civiliserede Verden.

Jeg fandt Kisten med Keiser Maximilians Levninger paa et Kvistværkse i Senor Don Munos Ledos Hus. Ved Indgangen holdt to Soldater Vagt, bestandigt rede til at give Enhver Udgang, saafremt man først betalte nogle faa Realer. Værelset bar tydelige Spor af at have været benyttet til Pulverkammer; det var meget mørkt og overordentlig smaat. Kisten stod i Midten af Værelset, hvilende paa et Par uhyggelige Træbænke; den var tildækket med et sort Klæde, prydet med en Kant af godtjæns Guldfrindser. Laaget blev aflaget og igjennem tre Glasruder saae vi, ved Hjælp af en Tællepraas, den ulgkelige Keisers jordiske Levninger, klædt i en blaa Frakke med en Række Messingknapper, mørkeblaae Beenklæder og lange Ridestøvler. Hænderne vare prydede med et Par Handsker, hvis Farve i en tidligere Periode lod til at have været hvid. Munden og Dienlaagene vare tildeels aabne, saa at man tydeligt kunde see hans Tænder og Dine. Hans Skjæg var aldeles afklippet, saavel som det Reste af Haaret. Denne smukke Handling er, efter hvad jeg har erfaret, foretaget af Dr. Bisso, hvem det blev overdraget at balsamere Liget og som fandt en særdeles indbringende Forretning ved at sælge Haaret; smaa Lokker deraf bleve betalte med indtil 80 Dollars. Keiserens Sig var indtil for et Par Uger siden i Dr. Bisso's Varetægt, hvorpaa det blev henflyttet til dets nuværende Opholdssted; men saalænge hin ædle Mand havde det under Hænder, sparede han ikke noget Middel for at gjøre Forretninger med det. Han afhændede ogsaa alle de af Keiserens Efterladenskaber, som han kunde faae fat i, og sit store Summer for Stykker af Maximilians bloddæstnede Klæder, som han klippede i smaa Lapper og solgte. Man har endog saa paastaet, at han har sjaalet et Stykke af Hjerneskalen, og solgt det for en bestyrelig Pengesum. For denne sidste Udaads Sandfærdighed tør jeg ikke indestaae, skjøndt det fortælles af Enhver her i Queretaro. Doctoren paastaar, at Regeringen har bedraget ham for Honoraret, der tilkom ham for Maximilians Balsamering — 40,000 Dollars — og erklærer, at han til Gjengjæld maa søge at gjøre sig selv betalt for sit Arbejde.“

Bisso agter at ledsage Maximilians Sig til Europa, saafremt man engang finder for godt at udlevere det, og haaber paa en god Belønning af Østerrigs Keiser. Det var ønskeligt, om denne hjerteløse Skurk maatte blive lønnet efter Fortjeneste.

Fra Tønsberg.

Ligesom det første, man fra Søiden seer af Tønsberg er Slotsbjergets med dets maleriske Udfigstaarn, bygget hvor forhen det gamle Tønsberg Slot knejsede og hvorfra nu de driftige Tønsberg-Skibsejere holde Udfig efter deres talrige Skibe, naar disse ventes hjem fra de lange Reiser og fra driftige, farefulde Fiseretog i Ishavet, saaledes gjælder den Reiserendes første Udflugt i Byen ogsaa gjerne Slotsbjergets, idet man fra Taarnet nyder en herlig Udsigt, saavel ind over Landet og Fjorden, som ud mod Havet, hvor man i det Fjerne endog einer Hærders Tjyrtæarn. Fra dette ophøjede Standpunkt faaer man et godt Overblik over den travle Virksomhed, der hersker overalt langs Søen, paa Skibene og paa Værfterne, ligesom de smukke Villæer hinsides Fjorden beviise, at Driftigheden og Virksomheden belønnes.

Ved Foden af Bjergets ligger et Par Rækker Huse og Søboder paa en smal Strimmel Jord, som ender i en flad Strandbred og grændser lige til det steile Fjeld, hvis Fod ved Høivande her bestyldes af Søen, hvorfor der er bygget en Bro, som saaledes langs Klippevæggen dannet Fortsættelse af Gaden. Herfra seer man Tønsberg Slot paa den anden Side af Fjorden, og her fandt i 1858 et Jordstred eller rettere en Sænkning af Grunden Sted, hvorved seer Huse i Lobet af nogle Timer sank i Søen. Hvor disse Huse stode er nu saa dybt Vand, at store Skibe kunne flyde med fuld Last. Det var ikke Jordstjælv, der forarsagede Ulykken, men det antages, at Sænkningen hidrørte fra en underjordisk Sammenskyrning, hvilken Formodning bestyrkes derved, at man flere Steder hører en brusende Lyd inde i

Slotsbjergets, som om det kunde være af Vandfald, der styrte ned i Huler i Fjeldet. Iøvrigt skal Grunden i denne Deel af Byen, især langs Søen, være temmelig slet. Man er saaledes ved Gravninger oftere truffet paa Masser af Lømmen, der ligesom i Blaader hviler paa svære Granstammer som Pæle. Endog saa længere inde i Byen, nemlig paa Torvet, har man, da der gravedes i Grunden til det nye Raadhuus, temmelig dybt nede fundet en heel Vaad fastgjort ved en Pæl. Her maa rimeligviis en lignende Sænkning engang have fundet Sted, eller ogsaa maa man antage, at Søen har naaet op til den saakaldte Møllebakke og at Grunden til den nedre Deel af Byen er indvunden fra Fjorden ved de omtalte Lømmenstammer som Grundlag for senere Opfyldninger.

Paa Møllebakken, hvorfra man ogsaa har en smuk Udsigt over Byen og Fjorden, findes to Klæppehøje, hvoraf den ene, paa hvilken en gammel Mølle staar, siges at være over „Sortebroder Knud“, og den anden, som viser Spor af Udgravningsforsøg, kaldes Erik Blodøges Høi. I Nærheden af Tønsberg Slot findes endnu en tredje Gravhøi, der vises den Reiserende som Bjørn Garmands Høilest. Hvis disse tre Høier ere rigtige, have ogsaa Harald Haarfagers to Sønner fundet deres Høilest ved Tønsberg.

B.

Hos en Lotterihoker paa en Trækningsdag.

Disse Vinier følge med et Billede, som just ikke er lysteligt at see til, men som dog er ret karakteristisk. Det fremstiller, som man strax bliver var, en Scene af Høllivet, men en saadan, som snarere er tragisk end comisk, langt mere bedrøvelig end fornøielig. Svigefulde Forhaabninger, ørkesløse Drømmerier, smaalige Phantasier, unyttigt Tab af Tid og Blid, stadeligt Misbrug af aandelig og legemlig Capital — hvormeget Lys er der i disse mange Skygger? Alt, kun den tarvelige Mulighed at faae et Udbytte, der er Løn uden Arbejde og som i ni af ti Tilfælde neppe bringer sin Eier mere end en sieblikkelig Tilfredshed, endfige en virkelig Lykke.

Man træde Tallotteriet dødt og begravet, men det gaar igjen i en Skikkelse, hvorved der maaskee ikke er vundet det Allermindste. Det skulde være det fordeeltige ved Classelotteriet, at det opveiede sin Skyggeside — den, at Staten gjør sig en ikke ringe Indtægt af Speculation i daarlige Tilbøieligheder — derved, at Indstuddene vare saa store, at der ikke blev Fristelse for Saadanne, som mindst kunne taale at fristes til at klatte Penge bort. Man vidste, at det „kongelige danske“ Classelotteri yder en saare ringe Chance til at faae en eneste af de aarlige 25 Rdr. tilbage; men man meente at turde træste sig ved, at 25 Rdr. aarlig ikke gaar ud af Lommen paa de mest fattige, ialtfald ikke naar Betalingen skal ske i faa Terminer.

Men den mennekelige Opfindsomhed har gjort disse Forhaabninger til Stamme. De Vanfærligheder, som Classelotteriets officielle Indretning lægger i Veien, omgaaes aabenlyst ved private Etablissementer. Ved de mangfoldigste Paafund er Indstudssummen bragt ned til et Lavmaal, der næsten yder Enhvers Cone Fristelse nok. Hvilke stadelige Indflydelser Lotterispil har er Alle bitterligt; er det da ikke paa Tide ved Lovens Bud at gjøre Ende paa denne Trafik, der ikke er mindre upassende, fordi den halvveis gaar Statens Grunde? Classelotteriet er i sine bedste Klæder en tragicomisk Indretning, fordi Sandfærdigheden for at vinde er saa usforholdsmæssig saag: Finantsministerens aarlige Budget kan jo derfor opføre denne Institution som et anseeligt Activ. Men selv om man „for Tidernes Ugunstige Skyld“ lader dette officielle Oprækkeri af mere eller mindre Velhavende bestaae i sin toetydige Gløds og Herlighed, saa kan og bør der dog tages Forholdsregler mod, at Dumheden ogsaa befærter den fattige ved denne modbydelige Udskæven af hele, halve og kvart Sedler, denne Alderen, Multipliceren og Divideren, som trods al sin forvæderste Markstrigen dog til Syvende og Sidst giver Hul til Facit eller snarere et aldeles negativt Udbytte.

Hgens Politik.

Den 28de November 1867.

Den Langsomhed, hvormed Underhandlingerne angaaende det nordtyske Spørgsmaal føres i Berlin, har givet Anledning til, at man alt fra forskjellige Sider har ymtet om, at de ere bleve afbrudte uden at have ført til noget som helst Resultat. Da den danske Underhandler, Kammerherre Quaades Reise til Kjøbenhavn syntes at stadfæste disse Rygter, bekvemmede de preussiske Regeringsblade sig omfider til at modsig dem, og efter hvad vi selv have erfaret, kunne Underhandlingerne endnu stedse betragtes som svævende, skjøndt den preussiske Regering rigtignok gjør Alt, hvad der staar i dens Magt, for i Nordtysk at faae en Tingenes Tilstand, der i høj Grad vil vanskeliggjøre Afstaaelsen. At en Meddelelse fra Berlin til „Frankfurter Journal“, ifølge hvilken Enigheden mellem Danmark og Preussen angaaende det fremtidige Grændsestjæl skulde være opnaaet, medens Kammerherre Quaade